



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО ДАНЕВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 9411/05)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

2 септември 2010 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

02/12/2010

Това решение е окончателно, но може да претърпи редакционни промени.

По делото „Данев срещу България“,

Европейският съд за правата на човека (Пето отделение), заседаващ в състав:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *председател*,
Ренате Йегер (Renate Jaeger),
Карел Юнгвирт (Karel Jungwiert),
Райт Марусте (Rait Maruste),
Марк Вилигер (Mark Villiger),
Изабел Беро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefèvre), *съдии*,
Павлина Панова, *съдия ad hoc*,

както и г-н Стивън Филипс (Stephen Phillips), *заместник-секретар на Отделението*,

след обсъждане в закрито заседание на 6 юли 2010 г.,

се произнесе със следното съдебно решение, постановено на същата дата:

ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (№ 9411/05) срещу Република България, подадена на 28 февруари 2005 г. в Съда на основание на член 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) от българския гражданин г-н Найдено Маринов Данев („жалбоподател“).

2. Жалбоподателят се представлява от г-жа Й. Вандова, адвокат в София. Българското правителство („Правителството“) се представлява от своите агенти – г-жа С. Атанасова и г-н В. Обретенов от Министерството на правосъдието.

3. Жалбоподателят се оплаква, че не е могъл да получи обезщетение за незаконното си задържане. Той също така смята, че присъствието на прокурора като "специална страна" в производството за обезщетение за вреди срещу държавата, както и условията за плащане на разноски, направени от прокурора като страна, накърняват справедливостта на съдебното производство.

4. На 3 февруари 2009 г. Съдът обявява жалбата за частично допустима и решава да съобщи мотивите, основани на член 5 § 5 и член 6 § 1 от Конвенцията. Като се позовава на възможността, предоставена от член 29 от Конвенцията, Съдът решава също така да се произнесе едновременно по допустимостта и по съществото на жалбата.

5. Тъй като г-жа Здравка Калайджиева, съдия, избрана от страна на България, си прави отвод (член 28 от Правилника на Съда), на 4 септември 2009 г. Правителството назначава на нейно място г-жа П.

Панова в качеството ѝ на съдия *ad hoc* (бивши член 27 § 2 от Конвенцията и член 29 § 1 а) от Правилника на Съда).

ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

6. Жалбоподателят е роден през 1969 г. и живее в София.

А. Временно задържане на жалбоподателя и наказателно преследване срещу него

7. На 10 ноември 1997 г. полицията прави обиск в селската къща, където живее бащата на жалбоподателя. Полицаяте изземват щурмова пушка, два пистолета и голямо количество боеприпаси за тези оръжия. Бащата на жалбоподателя заявява, че оръжията и боеприпасите са били оставени от неговия син и две други неизвестни лица. Възбудено е наказателно преследване за незаконно притежание на огнестрелно оръжие и боеприпаси срещу жалбоподателя и баща му.

8. С постановление от същата дата, следовател от следствената служба в Попово предявява обвинение на жалбоподателя за незаконно притежание на огнестрелно оръжие и му налага мярката за неотклонение „задържане под стража“. Заинтересованото лице е арестувано в София, прехвърлено в Попово и изпратено в затвора.

9. На 13 ноември 1997 г. бащата на жалбоподателя се отрича от първоначалните си показания и обяснява, че оръжията и боеприпасите са били доставени от три неизвестни лица и че синът му не е замесен в случая.

10. С постановление от 26 ноември 1997 г. следователят решава да освободи жалбоподателя с мотива, че няма достатъчно данни в подкрепа на подозренията за извършване на престъпление: заинтересованото лице отрича каквото и да е участие в притежанието на въпросните оръжия, което се потвърждава от баща му, а и не са намерени никакви негови пръстови отпечатащи върху тях. Следователят налага на жалбоподателя мярката за неотклонение „подписка“.

11. На 12 декември 1997 г. районният прокурор в Попово, като се аргументира, че обвиненията срещу жалбоподателя не са подкрепени с достатъчно доказателства, прекратява наказателното производство срещу него.

В. Процедура за обезщетение за вреди и пропуснати ползи

12. На неуточнена дата през 2002 г. жалбоподателят подава иск за обезщетение срещу Прокуратурата и Окръжна следствена служба – Търговище. Той претендира да му се платят 4 000 лв. обезщетение за претърпяната вреда от незаконното му задържане под стража и 4 000 лв. обезщетение за нанесени неимуществени вреди с повдигането на несправедливо обвинение в извършването на престъпление.

13. Съгласно разпоредбите на вътрешното законодателство прокурор от Районна прокуратура – София присъства като "специална страна" в производството. Той се ползва със същия статут като двете страни по гражданското производство, без да представлява прокуратурата или следствената служба в Търговище.

14. Пред Районен съд – София жалбоподателят твърди, че е жертва на нарушение на неговото основно право на свобода и сигурност, тъй като задържането му е незаконно съгласно вътрешното законодателство. Изолацията в затвора и лошите условия на задържане са предизвикали у него състояние на тревожност. Тази тревожност се е засилила поради невъзможността да се грижи за малолетната си дъщеря и за брат си, който е инвалид. Освен това арестът и задържането под стража са накърнили неговата репутация.

15. По искане на жалбоподателя Районният съд сменя показания от свидетел, който го е срещнал няколко дни преди изпращането му в затвора и един месец след освобождаването му. Свидетелят потвърждава, че след освобождаването му от затвора жалбоподателят бил потиснат и загрижен за малолетната си дъщеря и за брат си, който е инвалид, тъй като е единственият човек, който се грижи финансово за тях, и че по време на разследването срещу него органите са му иззели и са задържали за дълго време голяма сума пари. Свидетелят твърди, че през този период жалбоподателят страдал от безсъние и взимал успокоителни лекарства.

16. С решение от 25 юни 2003 г. Софийски районен съд отсъжда в полза на ищеца. Той отдава специално внимание на факта, че на 13 ноември 1997 г. бащата на ищеца се отрича от първоначалните си показания и обяснява, че синът му не е замесен в случая с притежание на огнестрелни оръжия. Според заключението на Съда от тази дата, съгласно вътрешното законодателство вече няма основания за задържане на жалбоподателя и постановява да му се платят 1 000 BGN обезщетение за претърпените неимуществени вреди. Съдът признава също така, че жалбоподателят е бил обвинен несправедливо, след като наказателното производство е било прекратено поради липса на достатъчно доказателства, и постановява да му бъдат изплатени 500 лв. обезщетение. Дватама ответници, прокуратурата и следствената служба в Търговище са осъдени да заплатят на жалбоподателя 143 лв.

за разноски, а заинтересованата страна е осъдена да внесе по сметката на Районния съд 260 лв. съдебна такса.

17. Жалбоподателят подава въззивна жалба, тъй като присъдените суми са твърде ниски. Прокурорът, в качеството му на "специална страна" в производството, също обжалва решението. В Софийски градски съд прокурор от Софийска градска прокуратура присъства като "специална страна" в производството. Той не представя никакви доказателства на съдебното заседание, но заема позицията, че претенциите на жалбоподателя са неоснователни.

18. С окончателно решение от 1 септември 2004 г. Софийски градски съд отменя решението на нисшестоящата съдебна инстанция и отхвърля претенциите на жалбоподателя. Въззивният съд приема, че задържането на жалбоподателя е било незаконно съгласно вътрешното законодателство. Той обаче преценява, че заинтересованата страна не е представила доказателства за претърпени неимуществени вреди. Показанията на разпитания свидетел се отхвърлят от съда, тъй като те се отнасят до състоянието на жалбоподателя след освобождаването му, а не по време на неговото лишаване от свобода. Освен това те не са подкрепени с никакви доказателства: жалбоподателят не е представил доказателства в подкрепа на твърдението, че той е единственият човек, който се грижи за малолетната си дъщеря и брат си, който е инвалид; няма и доказателства за твърдяното накърняване на репутацията на заинтересованото лице, което при това веднъж вече е било осъдено преди. Жалбоподателят е осъден да заплати 130 лв. съдебна такса по сметката на Софийски градски съд.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

19. Член 2 от Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на гражданите (от 12 юли 2006 г. Закон за отговорността на държавата и общините за вреди) дава възможност на всяко заинтересовано лице да подаде жалба за обезщетение за вреди и пропуснати ползи при „незаконно“ задържане под стража. Разпоредбите на член 2 на варианта на Закона, който е в сила към съответния момент, постановяват следното:

Член 2

„Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при:

1. задържане под стража, включително като мярка за неотклонение, домашен арест, когато са били отменени (...)
2. обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е

образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.”

20. В две свои решения от 2001 г. Върховният касационен съд преценява, че съгласно член 2 (1) от Закона цитиран по-горе, отговорността на държавата обхваща също случаите, в които оправдателната присъда или прекратяването на производството са били мотивирани от липсата на достатъчно доказателства, тъй като тези обстоятелства лишават с обратна сила задържането под стража от неговото правно основание (*Решение № 978 от 10.07.2001, гр. д. № 1036/2001, ВКС ; Решение № 859 от 10.09.2001, гр. д. № 2017/2000, ВКС*).

21. Според съдебната практика на българските съдилища термините „незаконен” и „липса на правни основания” препращат към незаконността според вътрешното право (*Решение № 1144 от 20.06.2003 г. по гр.д. № 904/2002 г, IV гр. о. на ВКС; Решение от 17.02.2003 г. по въззивно гр.д. № 896/2002 г. на Пловдивски апелативен съд*).

22. В Тълкувателно решение № 3 от 22 април 2005 г. по гр.д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС, Върховният касационен съд прави следните заключения :

„Незаконна е мярката за неотклонение "задържане под стража", когато не отговаря на изискванията по чл. 152а, ал. 7 НПК във вр. с чл. 152 НПК.

Държавата отговаря за вреди по чл. 2, т. 1 ЗОДВП, когато задържането под стража е отменено като незаконно, независимо от развитието на досъдебното и съдебно производство. В тези случаи обезщетението се определя самостоятелно.”

„Ако лицето е оправдано или образуваното наказателно производство е прекратено, държавата отговаря по чл. 2, т. 2 ЗОДВПГ. В тези случаи обезщетението за неимуществени вреди обхваща и вредите от незаконното задържане под стража.”

23. Член 10, алинея 1 от същия Закон предвижда присъствието на прокурор в качеството му на „специална страна” в производството. Статутът и правата на прокурора като „специална страна” в производство за обезщетение за вреди и пропуснати ползи срещу държавата са представени накратко в частичното решение на Съда по делото *Тодоров срещу България (Todorov c. Bulgarie)*, (частично реш.) № 39832/98, 14 март 2002 г. По силата на член 68 на Гражданския процесуалния кодекс от 1952 г. (отменен през 2008 г.), „когато в делото участва като страна прокурорът, следуемите се разноси се присъждат на държавата или се заплащат от нея”.

ПРАВОТО

I. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5 § 5 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

24. Жалбоподателят твърди, че правото му на обезщетение за незаконно задържане не е изпълнено. Той се позовава на член 5 § 5 от Конвенцията:

„Всяко лице, арестувано или лишено от свобода в нарушение на изискванията на този член, има изпълняемо право на обезщетение.”

25. Правителството се противопоставя на това становище. Според него, на първо място, жалбоподателят е арестуван, защото е заподозрян за извършване на престъпление – незаконно притежание на оръжия и боеприпаси, и защото задържането му е разпоредено в съответствие с правилата на националното законодателство. Следователно в този случай член 5 § 5 от Конвенцията е неприложим.

26. В допълнение, Правителството смята, че искът за обезщетение за вреди и пропуснати ползи, предявен от жалбоподателя, е средство, което дава възможност на всяко частно лице да получи обезщетение за незаконно задържане по принцип. В този случай заинтересованата страна не е представила необходимите доказателства в подкрепа на своите претенции и нейната жалба е отхвърлена основателно от съда.

27. Жалбоподателят твърди, че член 5 § 5 от Конвенцията е приложим в неговия случай, тъй като е налице нарушение на правата му, гарантирани съгласно член 5 §§ 1, 2 и 3 от Конвенцията: задържането му е било разпоредено в нарушение на разпоредбите на вътрешното право и при липса на обосновани подозрения за извършване на престъпление от самия него; той не е бил информиран незабавно за причините за арестуването му и не е бил изправен пред компетентен съдия, който да се произнесе по законността на задържането му под стража.

28. Жалбоподателят твърди, че искът за обезщетение срещу държавата не дава възможност за поправяне на вредата при нарушение на някоя от алинеите на член 5 от Конвенцията, тъй като тази хипотеза не е предвидена изрично в разпоредбите на член 2 от Закона за отговорността на държавата. В неговия случай, дори и да се допусне, че вътрешните юрисдикции биха признали наличието на нарушение по член 5 от Конвенцията поради незаконното му задържане под стража, съгласно вътрешното право искът за обезщетение за вреди и пропуснати ползи би бил лишен от ефективност поради формалния подход на българските съдилища към установяването на неимуществени вреди.

А. Допустимост

29. Съдът припомня, че правото на справедливо обезщетение по смисъла на член 5 § 5 предполага предварителна констатация – от вътрешните съдилища или сама по себе си – на нарушение на един от параграфите от 1 до 4 на този член (вж. сред много други *Георгиев срещу България* (*Georgiev c. Bulgarie*), (реш.) № 47823/99, § 107, 15 декември 2005 г.).

30. Съдът отбелязва, че жалбоподателят твърди, че е жертва на нарушение на неговото основно право на свобода и сигурност, тъй като задържането му е незаконно съгласно вътрешното законодателство (вж. параграф 14 по-горе). След това Съдът констатира, че в своите решения първоинстанционният съд и апелативният съд са признали, че задържането на жалбоподателя не е било основателно съобразно вътрешното законодателство поради липса на обосновани подозрения за незаконно притежание на огнестрелно оръжие (вж. параграфи 16 и 18 по-горе). Независимо от факта, че вътрешните съдилища не се позовават изрично на разпоредбите на член 5 от Конвенцията, Съдът преценява, че в заключенията си те признават незаконността на задържането под стража по смисъла на член 5 § 1 в). В тази връзка той припомня, че спазването на процесуалните и материалноправните норми на вътрешното законодателство, както и наличието на обосновани подозрения за извършване на престъпление, са съществени условия за законността на задържането по тази разпоредба от Конвенцията (вж. сред много други *Канджов срещу България* (*Kandjov c. Bulgarie*), (реш.) № 68294/01, §§ 55 à 58, 6 ноември 2008 г.).

31. В заключение Съдът счита, че член 5 § 5 е приложим в този случай. Съдът констатира, че жалбата не е явно лишена от основание по смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията, нито е недопустима на някакво друго основание. Следователно трябва да бъде обявена за допустима.

В. По същество

32. Съдът отбелязва, че жалбоподателят се е възползвал от възможността, предоставена му от Закона за отговорността на държавата, да съди прокуратурата и следствената служба за получаване на обезщетение за вреди, претърпени в резултат от задържането му. В рамките на това производство, той получава признаване, че според вътрешното законодателство (съответно имплицитното признаване на нарушение по член 5 § 1 в) от Конвенцията) е бил задържан незаконно (вж. параграфи 16 и 18 по-горе). При все това обаче не получава справедливо обезщетение –

второинстанционният съд отхвърля иска му за обезщетение с мотива, че не е представил доказателства за причинени неимуществени вреди.

33. Съдът констатира, че последното заключение на Софийски градски съд се основава на две принципни позиции: от една страна, неимуществените вреди, причинени на частно лице, независимо дали са свързани с посегателство върху физическата цялост, или с дълбоко вътрешно състояние, имат външни прояви; от друга страна, незаконното задържане под стража има зловредно въздействие върху личността само до момента на нейното освобождаване. Като се има предвид, че в рамките на гражданско производство за обезщетение за претърпени неимуществени вреди ищецът трябва да докаже основателността на претенциите си, кумулативното прилагане на двата горепосочени принципа натоварва жалбоподателя със задължението да установи наличието на неимуществени вреди от незаконното му задържане чрез представяне на доказателства, например свидетелски показания за външни прояви на неговите физически или психически страдания по време на задържането му. Свидетелят в негова защита е разпитан, но неговите показания са отхвърлени, тъй като се отнасят до състоянието на жалбоподателя единствено след неговото освобождаване и не са подкрепени с никакви други доказателства.

34. За разлика от становището на вътрешната юрисдикция Съдът счита, че зловредното въздействие на незаконното задържане върху психическото състояние на личността може да продължи и след нейното освобождаване. Изглежда обаче, че Софийски градски съд не е обсъдил тази възможност. От мотивите на неговото решение от 1 септември 2004 г. е видно, че той не е взел под внимание факта, че нарушаването на основното право на личността на свобода и сигурност, както и твърденията на жалбоподателя, че е бил в нестабилно психологическо състояние по време на задържането си (вж. параграф 14 по-горе), също биха могли да бъдат идентифицирани като доводи за причинени неимуществени вреди. Съдът преценява, че използването на формален подход, като възприетия от вътрешната юрисдикция в този случай, може да изключи финансовото обезщетение в много голям брой случаи на краткотрайно незаконно задържане, когато последното не е съпроводено с обективно осезаемо влошаване на физическото или психическото състояние на задържания.

35. Съдът напомня, че в своето решение *Йовчев срещу България (Iovtchev c. Bulgarie)* (реш.) № 41211/98, § 146, 2 февруари 2006 г.) той констатира, че прекомерният формализъм на съда при установяване на неимуществени вреди лишава от ефективност исквете за обезщетение срещу държавата по смисъла на член 13 – относно въздействието на лошите условия в заведенията за лишаване от свобода върху задържаните. Съдът преценява, че същият този подход е лишил обвиняемия по това дело от обезщетение за незаконно задържане.

36. В допълнение Съдът установява, че жалбоподателят няма други възможности за обжалване пред вътрешните съдилища за получаване на справедливо обезщетение при нарушение на правото му на свобода и сигурност, гарантирано от член 5.

37. Поради тези причини Съдът преценява, че е налице нарушение на член 5 § 5 от Конвенцията.

II. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 § 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

38. Жалбоподателят се оплаква от факта, че на заседанията и на двете съдебните инстанции прокурорът е присъствал в качеството си на „специална страна”. Той се оплаква и от това, че съответните разноски за прокурора се поемат от държавата, а в случай на отхвърляне на претенциите за обезщетение на ищеца, последният се задължава да ги плати на държавата. Той твърди, че тези факти нарушават принципа на равнопоставеност, гарантиран от член 6 § 1 от Конвенцията :

„Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения (...), има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от (...) съд“

39. Правителството оспорва становището на жалбоподателя и преценява, че принципът на равнопоставеност на страните е спазен.

40. Заинтересованата страна повдига първо въпроса за присъствието на прокурора в качеството му на „специална страна” в производството за причинени вреди и пропуснати ползи, което представлява нарушение на принципа на равнопоставеност на страните. Съдът вече е постановявал решения по този въпрос. В своето частично решение по делото *Тодоров срещу България*, цитирано по-горе, той констатира, че участието на прокурора като „специална страна” в производството за причинени вреди и пропуснати ползи срещу държавата не е нарушение на принципа на равнопоставеност – всъщност прокурорът присъства като обикновена страна в производството, вътрешното законодателство не му предоставя никакви допълнителни права във връзка с ищеца или ответника; той не участва в обсъжданията на членовете на съдебния състав, нито във взимането на решение по делото; той няма право да издава задължителни правни становища или да представя позицията си относно изхода на делото, след излагане на аргументите на другите страни или без тяхното знание. Съдът преценява това заключение като неоснователно.

41. Жалбоподателят се оплаква също така от предимството на прокурора във връзка с разноските по производството – в случая, ако го осъдят да плати определена сума за разноски, тя се плаща от държавата, а ако ищецът бъде осъден да плати определена сума за разноски на прокурора, тази сума също се дължи на държавата. Съдът

отбелязва, че в това дело жалбоподателят не е осъден да плати определена сума за разноси в полза на държавата, както и че разноските на заинтересованата страна също не се поемат от държавата (вж. параграф 18 по-горе).

42. Съдът преценява, че твърдяното нарушение на принципа на равнопоставеност явно е лишено от основания и отхвърля тази част от жалбата в приложение на член 35 §§ 3 и 4 от Конвенцията.

III. ОТНОСНО ПРИЛОЖИМОСТТА НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

43. Съгласно член 41 от Конвенцията,

„Ако Съдът установи, че и имало нарушение на Конвенцията или Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевшата страна.”

A. Вреди

44. Жалбоподателят претендира 30 000 евро (EUR) за понесени неимуществени вреди.

45. Правителството счита, че тази сума е прекомерна.

46. Съдът преценява, че жалбоподателят е претърпял известни неимуществени вреди, тъй като е бил лишен от правото на обезщетение за незаконното му задържане. На основание разпоредбите на член 41 от Конвенцията Съдът присъжда справедливо обезщетение на потърпевшата страна в размер на 1 000 EUR за понесени неимуществени вреди.

B. Разноси

47. Жалбоподателят претендира 2 850 EUR за адвокатско възнаграждение и 266 EUR за възстановяване на други разноси по делото.

48. Правителството приканва Съда да отхвърли тези претенции на жалбоподателя, тъй като са прекомерни и необосновани.

49. Съгласно практиката на Съда жалбоподателите имат право на възстановяване на разходи и разноси единствено доколкото е доказано, че са действително и по необходимост направени и са в разумен размер. В настоящия случай, като взе предвид документите, с които разполага и горепосочените критерии, Съдът преценява за разумна и постановява изплащането на сумата от 1 000 EUR за всички разноси.

С. Лихви за забава

50. Съдът счита за уместно лихвата за забава да се основава на лихвения процент по пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка, към който следва да се добавят три процентни пункта.

**ПО ИЗЛОЖЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ
ЕДИНОДУШНО:**

1. *Обявява* жалбата за допустима по отношение на член 5 § 5 и член 6 § 1 от Конвенцията и недопустима в останалата част;
2. *Постановява*, че е налице нарушение на член 5 § 5 от Конвенцията;
3. *Постановява следното* :
 - а) ответната държава да заплати на жалбоподателя в срок от три месеца от деня, в който решението стане окончателно съгласно член 44 § 2 от Конвенцията, следните парични суми в български лева по валутен курс към датата на плащането:
 - i. 1 000 EUR (хиляда евро) обезщетение за понесени неимуществени вреди, заедно с всички данъци, които могат да бъдат дължими от жалбоподателя върху тази сума,
 - ii. 1 000 EUR (хиляда евро) за разноси по делото в Съда, заедно с всички данъци, които могат да бъдат дължими от жалбоподателя върху тази сума.
 - б) от датата на изтичане на посоченият срок до датата на плащане върху тази сума ще бъде дължима проста лихва, равна на пределния лихвен процент по заеми на Европейската централна банка за периода на забава, с добавени три процентни пункта.
4. *Отхвърля* искането за изплащане на разликата за справедливо обезщетение на жалбоподателя.

Изготвено на френски и съобщено писмено на 2 септември 2010 г. съгласно член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Стивън Филипс
Заместник-секретар

Пеер Лоренцен
Председател